

Arrest

nr. 319 958 van 14 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 12 juni 2020 aangehouden op verdenking van handel in verdovende middelen.

Op 20 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van 8 jaar.

Op 8 november 2020 werd verzoeker naar Albanië gerepatrieerd.

Op 16 december 2020 trad verzoeker in het huwelijk met zijn Griekse echtgenote, mevr. A. S.

Op 3 maart 2021 verzochten verzoeker en zijn partner dit huwelijk in België te registreren.

Op 26 maart 2021 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Griekse echtgenote.

Op 1 mei 2021 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 258 668 van 26 juli 2021 werd het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 10 april 2021 en op 17 januari 2022 werd verzoeker wederom in verband gebracht met cocaïnetransacties.

Op 1 september 2021 diende verzoeker wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Griekse echtgenote.

Op 21 februari 2022 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 274 918 van 30 juni 2022 werd het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend verworpen door de Raad.

Op 7 juli 2022 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Griekse echtgenote.

Op 5 januari 2023 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 290 724 van 21 juni 2023 werd het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend verworpen door de Raad.

Op 11 oktober 2023 diende verzoeker een vierde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Griekse echtgenote.

Op 10 januari 2024 werd verzoeker weer aangehouden en op 11 januari 2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis te Mechelen, opnieuw op verdenking van handel in verdovende middelen.

Op 4 april 2024 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.10.2023 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: F.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de vierde keer gezinshereniging aan met de Griekse (...) (RR. (...)) in de hoedanigheid als echtgenoot van die mevrouw en in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene op 12.06.2020 werd aangehouden en op 13.06.2020 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis te Antwerpen op verdenking van handel in verdovende middelen. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt bij de verkoop van cocaïne, bij een fouille en een huiszoeking werd hij in het bezit gevonden van nog meer cocaïne en cash geld. Op 25.09.2020 werd betrokkene ten gevolge van deze feiten door de Correctionele Rechtbank

te Antwerpen veroordeeld tot 16 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met uitstel voor 5 jaar. Betrokkene werd op 08.11.2020 voorlopig in vrijheid gesteld en gerepatriëerd naar Tirana, Albanië.

Overwegende dat betrokkene, slechts enkele maanden later terug in het Rijk bleek te verblijven, op 10.04.2021 reeds opnieuw werd aangehouden en op 11.04.2021 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis te Antwerpen op verdenking van handel in verdovende middelen. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene werd gecontroleerd naar aanleiding van verdacht gedrag, hij bleek opnieuw in het bezit te zijn van cocaïne en een grote hoeveelheid cash geld. Op 14.07.2021 werd betrokkene ten gevolge van deze feiten door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf, waarbij werd aangehaald dat de bewezen verklaarde feiten ernstig zijn en blijk geven van een gebrek aan normbesef. Betrokkene hield geen rekening met het feit dat drugs tot randcriminaliteit leidt, voor maatschappelijke overlast zorgt en de gezondheid van de gebruiker ernstig in gevaar brengt. De rechtbank stipte ook aan dat betrokkene zich in staat van bijzondere herhaling bevond en dat de eerdere veroordeling kennelijk weinig indruk heeft gemaakt op betrokkene. De rechtbank veroordeelde betrokkene tot 18 maanden effectieve gevangenisstraf en een geldboete. Betrokkene werd op 02.09.2021 voorlopig in vrijheid gesteld.

Overwegende dat betrokkene op 17.01.2022 werd aangehouden en op 18.02.2022 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen, opnieuw op verdenking van handel in verdovende middelen. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de politie op 03.12.2021 een transactie heeft vastgesteld tussen twee personen waarbij cocaïne werd verkocht/aangekocht. Betrokkene zou aangewezen zijn als verkoper van de cocaïne. Betrokkene werd omwille van verkoop of het te koop stellen van verdovende middelen: aflevering zonder vergunning, een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals) veroordeeld op 19.05.2022 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen (afdeling Antwerpen) tot een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete. Hierbij oordeelde de rechtbank wederom dat betrokkene zich in een toestand van bijzondere recidive [sic] bevindt door het plegen van een nieuw misdrijf binnen de termijn van 5 jaar na een veroordeling met kracht van gewijsde.

Overwegende dat betrokkene sinds 10.01.2024 alweer werd aangehouden en op 11.01.2024 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en opgesloten in de gevangenis te Mechelen, voor de zoveelste keer op verdenking van handel in verdovende middelen. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat bij een onderzoek naar invoer en/of handel van illegale vuurwapens, bleek dat de betrokkenen zich eveneens bezig hielden met de koop- en verkoop van cocaïne en/of heroïne. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er verschillende transacties hebben plaatsgevonden van partijen cocaïne, onder meer van tweemaal twee kilogram cocaïne. Betrokkene werd aangehouden op verdenking van een belangrijk contactpunt te zijn in de levering van de verdovende middelen. Het aanhoudingsmandaat vermeldt het volgende over betrokkene:

“De aanhouding van inverdenkinggestelde is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid en is gegrond op de hiernavolgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke aan de persoon van de inverdenkinggestelde eigen zijn:

Voor zover bewezen getuigen de tenlastegelegde feiten van een verregaande normloosheid waarbij (...) eigen geldgewin boven de veiligheid van derden en van de openbare samenleving plaatst. De mogelijke polycriminele activiteiten zorgen voor een alternatief circuit waarbij het reguliere maatschappelijk leven wordt ondergraven en de rechtstaat in gevaar kan komen. Er is recidivegevaar gelet op het lucratief karakter van de feiten, alsook het feit dat (...) reeds geruime tijd in georganiseerde criminele milieus verankerd lijkt te zijn. Er is tevens collusiegevaar aangezien er nog verschillende onderzoeksdaaden moeten worden uitgevoerd en nog meerdere verdachten verder moeten worden geïdentificeerd. Tevens moet de mogelijke herkomst van de drugs verder in kaart worden gebracht, (...) lijkt bovendien te beschikken over een ruim netwerk van internationale (criminele) contacten, zodat ook onttrekkingsgevaar reëel is.”

Overwegende dat het Europees Hof van Justitie reeds uiteengezet heeft dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele

mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Door zijn handelen heeft betrokkene zich op het terrein begeven van de handel in verdovende middelen. Het verhandelen van drugs vormt een ernstige inbreuk op de rechtsorde en dient krachtig bestreden te worden. Betrokkene heeft klaarblijkelijk gehandeld uit geldelijk gewin en heeft zich niet bekommerd om de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen. Het op de markt brengen van drugs vormt een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten (randcriminaliteit). Betrokkene liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen en gezinnen, om nog maar te zwijgen van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik. Betrokkene werd sedert september 2020, ruim twee jaar geleden, reeds drie keer veroordeeld voor telkens drugsgerelateerde feiten. De Correctionele Rechtbank te Antwerpen oordeelde in het vonnis van 19.05.2022 dat het bijzonder laakbaar is dat betrokkene onmiddellijk na zijn invrijheidsstelling in september 2021 opnieuw drugs verhandelde en hierbij een derde inschakelde om zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid te ontlopen. Heden werd, zoals hierboven aangehaald, werd betrokkene opnieuw aangehouden voor handel in verdovende middelen. Het gegeven dat betrokkene opnieuw, zeer recent, werd aangehouden, indiceert dat hij geenszins lering trekt uit de voorgaande straffen die hem werden opgelegd. Betrokkene keert absoluut niet zijn strafrechtelijke verleden de rug toe. Meer nog, betrokkene blijft verderdoen met zijn illegale activiteiten. Betrokkene blijkt niet onder de indruk te zijn van de veroordelingen, waarvan de duur van de effectieve gevangenisstraf telkens oploopt. Betrokkene blijkt helemaal niet stil te staan bij de mogelijke gevolgen van zijn handelen. Betrokkene bevindt zich in de staat van bijzondere herhaling.

Betrokkenes gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. Op de korte tijd dat betrokkene in het Rijk verblijft, heeft hij zich meermaals begeven in het drugsmilieu en gemakkelijk geldgewin nagestreefd. De verspreiding van en de handel in cocaïne gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan cocaïne, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. Gezien betrokkenes laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet en het zeer lucratieve karakter van de drugshandel bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Gelet op al het voorgaande wordt het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging is geenszins aan de orde.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en zijn echtgenote, met wie hij reeds sinds 16.12.2020 gehuwd is, de Griekse nationaliteit draagt. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn

EU-partner en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk op naam van betrokkene. Het gegeven dat betrokkene zijn echtgenote (en diens zus M.) heden in België woont/wonen, staat het nemen van huidige beslissing niet in de weg. Betrokkene heeft het vertrouwen van de Belgische overheid inmiddels op erg korte tijd meermaals beschaamd. Deze beslissing is dus wel degelijk gerechtvaardigd. Referentiepersoon en betrokkene hebben elkaar naar eigen zeggen in de zomer van 2018 in een café in Antwerpen leren kennen, zo blijkt uit de PV's dd. 06.05.2021 en 02.06.2021. Het is dus redelijk te stellen dat ook referentiepersoon moet hebben geweten van de feiten die betrokkene heeft gepleegd, zijn detentie en repatriëring die daarop volgde en mogelijks ook weet had/heeft van het inreisverbod waar betrokkene heden het voorwerp nog van uitmaakt. Vervolgens ging ze met betrokkene huwen in Albanië en keerden zij samen terug naar België. Ze legden uit dat dat de meest praktische manier was om beide families samen te krijgen. Dat neemt niet weg dat referentiepersoon evenzeer van voorgaande op de hoogte moet zijn geweest. Hoe dan ook, het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren vanuit het buitenland, om mogelijks op termijn, wanneer hij heeft aangetoond zich wel aan de strafrechtelijke bepalingen van zijn gastland (of land van origine) te kunnen houden, een nieuwe gezinshereniging aan te vragen. Tussen betrokkene eerste en tweede veroordeling heeft hij een gezinsleven opgebouwd met referentiepersoon, is hij met haar in Albanië in het huwelijk getreden en heeft hij onder een nieuwe naam zijn terugreis naar België aangevat, zo een van kracht zijnd inreisverbod omzeilend. Sinds zijn terugkeer is betrokkene zoals reeds opgemerkt reeds verschillende malen voor gelijke feiten veroordeeld. Ook zijn huidige gezinssituatie, het gegeven dat hij met zijn partner in het huwelijk is getreden, heeft hem dus er dus geenszins van weerhouden bewust te kiezen het criminele pad te bewandelen. Betrokkene lijkt er zich onophoudelijk toe te laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren.

Verder is er in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van referentiepersoon. Zij zijn beiden volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven. Er kan niet blijken dat referentiepersoon bijzondere zorg behoeft van betrokkene, noch blijkt het omgekeerde het geval. Referentiepersoon heeft als EU-onderdane het verblijfsrecht bekomen in 2018. Zij is zelfstandige ondernemer. Van een buitengewone afhankelijkheid is allerm minst sprake. Uit het administratief dossier blijkt dat eerder melding is geweest van de referentiepersoon als vriendin van betrokkene. Echter betrokkene heeft evengoed in het verleden al sinds zijn terugkeer, veel tijd in de gevangenis doorgebracht in plaats van samen met referentiepersoon. Het is dus redelijk te stellen dat mevrouw zelfstandig een leven heeft opgebouwd en dit ook zelfstandig kan verder zetten. Voor zover zowel betrokkene als de referentiepersoon dit wensen kunnen zij uiteraard ook hun relatie verder zetten zonder dat mijnheer verblijfsrecht heeft in België. Via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van referentiepersoon aan betrokkene, alwaar hij wel legaal kan binnenkomen en verblijven, moet het mogelijk zijn een lange afstandsrelatie in stand te houden. Dit zal natuurlijk wel wat extra inspanning vragen.

Tijdens de gevangenschap van betrokkene heeft referentiepersoon kennelijk ook de moeite genomen contact met hem te houden. Aldus sluit niets uit dat zij dit ook zou kunnen doen indien betrokkene in het buitenland zou verblijven.

Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om gezamenlijk – al dan niet tijdelijk – in het buitenland te gaan verblijven. Referentiepersoon is heden dan wel van Griekse nationaliteit, ze is kennelijk in het verleden ook houder geweest van de Albanese nationaliteit en is geboren in P., Albanië. Niets sluit uit dat zij dus nog voldoende het Albanees beheerst, nog voldoende vertrouwd is met de mentaliteit en gebruiken in Albanië, er nog vrienden en/of familie heeft, om zich daar enige tijd te kunnen vestigen. Referentiepersoon is eerder reeds een tweetal keren geëmigreerd, zo onoverkomelijk is dat kennelijk voor haar niet. Betrokkene maakt heden ook nog steeds het voorwerp uit van een inreisverbod opgelegd door de Belgische autoriteiten en was gerepatriëerd op het moment dat betrokkene en de referentiepersoon besloten in het huwelijk te treden. Beide partners moeten er zich van bewust geweest zijn dat dit gevolgen zou hebben voor hun gezinsleven.

Enige sociale integratie kan niet blijken uit het dossier, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. De vraag kan bovendien gesteld worden of de milieus waar betrokkene zich tot nu toe steeds ophield en blijft in vertoeven, en de mensen door wie hij zich laat omringen, eigenlijk wel enige invloed hebben op hem, of van positieve invloed zijn. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot enige sociale en culturele integratie van betrokkene blijkt temeer uit het feit dat er herhaaldelijke inbreuken werden vastgesteld met betrekking tot gelijkaardige feiten. Het herhalen van dergelijke feiten, en dit over een vrij korte periode waarin hij bovendien al eens werd gerepatriëerd, vervolgens terugkeert en opnieuw zijn zelfde criminele praktijken weer aanvangt, getuigt ervan dat betrokkene moedwillig de wettelijke bepalingen in België met de voeten treedt. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het bekomen van regulier verblijfsrecht.

Dat betrokkene een partner heeft, met wie hij inmiddels gehuwd is, kan aan al het voorgaande geen afbreuk doen. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen.

Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt betrokkene heden sedert een maand (7.12.2022) tewerkgesteld in België [sic]. Één jaar geleden blijkt betrokkene ook voor een korte periode van 2 maanden tewerkgesteld geweest te zijn, tot aan zijn opsluiting in januari 2022 in de gevangenis. Opgeteld betreft het dus slechts 3 maanden reguliere tewerkstelling in België. De tewerkstelling in België heeft betrokkene er klaarblijkelijk niet van weerhouden om de drugsgerelateerde feiten te plegen. Een dergelijke kortstondige tewerkstelling weegt niet op tegen de veroordelingen door de correctionele rechtbank op naam van betrokkene. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat betrokkene een reguliere economische integratie onderhoudt. Integendeel, betrokkene blijkt meer in het illegale drugsmilieu geïntegreerd dan op de reguliere arbeidsmarkt, hetgeen bezwaarlijk als element van economische integratie kan worden beschouwd. Betrokkene is heden 49 jaar. Nergens uit het dossier kan blijken dat zijn leeftijd enig risico inhoudt om terug te keren naar het land van herkomst, noch kan er enige medische problematiek blijken uit het dossier. Betrokkene heeft alvast geen stukken voorgelegd omtrent enige medische problematiek die een hinderpaal kunnen betekenen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd. Betrokkene blijkt als zelfstandig vloerder aan de slag te zijn geweest in het land van herkomst. Hij kan zijn ervaringen opnieuw aanwenden in het land van herkomst, om er aldaar met een schone lei opnieuw te kunnen starten.

Betrokkene en zijn echtgenote stellen elkaar te hebben leren kennen in de zomer van 2018 hier in België op café. Betrokkene heeft zich echter pas voor het eerst aangemeld op 26.03.2021 met oog op een aanvraag gezinshereniging. Of betrokkene daadwerkelijk voor het eerst op ons grondgebied verbleef in 2018, kan niet met zekerheid worden vastgesteld. Hij werd in elk geval eerder aangetroffen (cfr. arrestatie op 12.06.2020). Er kan evenwel bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf, het plegen van criminele feiten voor zijn verblijfsaanvragen en repatriëring. De duur van betrokkenes verblijf in het Rijk is dus nog erg kort, waardoor deze evenmin een bezwaar kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Bovendien is de verblijfsduur slechts relevant voor zover daar enige integratie van uitgaat, hetgeen in casu geenszins het geval is. Voor wat de banden met het land van herkomst of origine betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het PV dd. 06.05.2021 blijkt dat betrokkene twee kinderen wonen heeft in Albanië, (...) en (...). Verder heeft hij nog twee broers, dewelke in Griekenland wonen, en twee zussen, dewelke in Albanië wonen. Betrokkene heeft verder in Albanië een zelfstandige activiteit uitgeoefend. Ook referentiepersoon heeft nog familie wonen in Griekenland. Betrokkene gaf te kennen in het verhoor dd. 06.05.2021 dat als het hier in België niet zou lukken, betrokkene en referentiepersoon vermoedelijk naar Griekenland zouden verhuizen. Het is redelijk te stellen dat de banden met Albanië dan wel Griekenland groter zijn dan die met België. Van betrokkene mag verwacht worden dat hij zich opnieuw kan vestigen in Albanië, dan wel Griekenland, dat hij er welkom is, dat hij zich kan aanpassen, nieuwe contacten kan aanknopen en dat hij terecht kan bij zijn familieleden die aldaar wonen. Hoewel huidige beslissing uiteraard enkel betrekking heeft op betrokkene, sluit niets uit dat betrokkene zijn echtgenote hem niet vrijwillig zou kunnen volgen, zo zij dit wensen.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt gelet op al het voorgaande ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene, en dit op basis van op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) iuncto het gezag van gewijsde in het kader van de artikelen 23 tot 27 van het Gerechtelijk Wetboek.

Hij licht het middel toe als volgt:

“8.

De bestreden beslissing schendt volgende bepalingen:

Art. 42 Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 42. 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Art. 52 Vreemdelingen-KB bepaalt:

“(…) Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De vraag dient gesteld of de beslissing binnen de 6 maanden tot stand dient te komen, dan wel ter kennis gebracht te zijn.

Het geciteerde art. 42 § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt “erkend” binnen de 6 maanden.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA , C106/89).

Het relevante artikel voor interpretatie van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG dd. 29.04.14:

Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfkaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient “afgegeven” (betekend) binnen een termijn van 6 maanden.

Uit de gebruikmaking van de notie “afgifte” kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de 6 maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is.

Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van art. 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de 6 maanden dient “getroffen en betekend”.

Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing.

Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en einddatum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de visumaanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet.

Het is daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden.

9.

In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 15 april 2024, dit is na het verstrijken van de termijn van 6 maanden sedert indiening van de aanvraag op 11 oktober 2023.

Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris derhalve gehouden tot afgifte van de verblijfkaart.

Het arrest DIALLO doet geen afbreuk aan voormelde verplichting, gelet op de afwezigheid van verticale rechtstreekse werking t.o.v. de rechtsonderhorige van een niet of verkeerd omgezette richtlijn.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

Het middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin het beginsel van het gezag van gewijsde geschonden acht aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Bovendien, en ten overvloede, wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing de vierde beslissing betreft waarin het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker geweigerd wordt in functie van zijn Griekse echtgenote. Telkenmale heeft verzoeker beroep ingediend en de Raad heeft reeds drie maal het beroep verworpen, in zijn arrest nr. 258 668 van 26 juli 2021, in zijn arrest nr. 274 918 van 8 juni 2022 en in zijn arrest nr. 290 724 van 21 juni 2023. Het komt verzoeker toe het gewijsde van de arresten van de Raad te respecteren.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.” (eigen onderlijnen)

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een beslissing tot erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de zes maanden volgend op de datum van het indienen van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt “overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen”.

Verzoeker stelt dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet ruimte laat voor interpretatie, nu er enkel staat dat het verblijfsrecht wordt “erkend” binnen de zes maanden. Hij voert aan dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform moet geïnterpreteerd worden en dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 10 van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Hieruit blijkt dat de beslissing dient “afgegeven” te worden binnen een termijn van zes maanden en het louter nemen van de beslissing niet voldoende is. Hij maakt daarbij de vergelijking met artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en voert aan dat het niet aannemelijk is dat de wetgever enkel de bedoeling heeft gehad dat de beslissing wordt genomen, doch niet ter kennis gebracht binnen de termijn van zes maanden. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet tijdig werd ter kennis gebracht omdat deze slechts ter kennis werd gebracht op 15 april 2024, terwijl verzoekers aanvraag dateert van 11 oktober 2023. Overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit diende de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfskaart dan ook af te geven, aldus verzoeker. Volgens verzoeker doet het arrest Diallo aan het voorgaande geen afbreuk.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op 4 april 2024, waardoor de gemachtigde de termijn van 6 maanden om de beslissing te nemen heeft gerespecteerd.

De Raad kan niet zonder meer vaststellen dat de kennisgeving inderdaad pas op 15 april 2024 zou zijn gebeurd, aangezien de akte van kennisgeving stelt “ten jare 2024 op postdatum + 3 werkdagen (...) heb ik ondergetekende (...) kennis gegeven van de beslissing van 4-4-2024.” Hoe dan ook, noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, komt de termijn van de kennisgeving aan bod. Ook in artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing is genomen binnen de in het voormelde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533). Nu niet dienstig kan worden betwist dat de bestreden beslissing van 4 april 2024 binnen de vervaltermijn werd genomen, dringt zich de vaststelling op dat de termijn zoals bepaald in artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit hoe dan ook werd gerespecteerd.

Het hierboven weergegeven artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit vormen, zoals verzoeker terecht aanvoert, de omzetting van artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Diallo (HvJ 27 juni 2018, Diallo, nr. C-246/17) de strekking van artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG uitgelegd en dit doet, in weerwil van verzoekers beweringen, wel degelijk afbreuk aan de zogenaamde ‘verplichting’ om een verblijfstitel af te leveren. Het Hof heeft wel gesteld dat artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht. In die zin kan verzoeker gevolgd worden, maar niet in de sanctie die verzoeker daaraan verbindt, zijnde de afgifte van de verblijfskaart, mocht de termijn van zes maanden bij de kennisgeving verstreken geweest zijn. Het Hof stelt immers dat de richtlijn 2004/38/EG zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. Het Hof stelt dat een stelsel waarbij er automatisch een verblijfsrecht wordt afgegeven omwille van een overschrijding van de vastgestelde termijn *“haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor”* (Ibid., §55). In het arrest Diallo verklaarde het Hof van Justitie dus ondubbelzinnig en onbetwistbaar dat de burgerschapsrichtlijn zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde – na een uiteenzetting over de strafrechtelijke voorgaanden van verzoeker – tot de conclusie komt dat verzoeker geen recht op basis van gezinshereniging kan toegekend krijgen, hierbij verwijzend naar artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een verblijfsrecht op grond van de Burgerschapsrichtlijn kan enkel worden verleend als vastgesteld is dat aan de voorwaarden is voldaan. De Raad herhaalt dat het Hof immers in het voormeld arrest Diallo duidelijk heeft vastgesteld dat *“richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*.

De Raad wenst er nog op te wijzen dat bovenstaande analyse niet beschouwd kan worden als een schending van het verbod op de (neerwaartse) verticale werking van de richtlijn. Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 24 juni 2019 in de zaak C-573/17 Poplawski nog samengevat wanneer er sprake is van een verbod op de verticale werking van de richtlijn. Het Hof stelt:

“65. Daarenboven kan, volgens vaste rechtspraak van het Hof, een richtlijn op zichzelf geen verplichtingen voor een particulier scheppen en dus als zodanig niet tegen hem worden ingeroepen voor een nationale rechterlijke instantie (zie met name arresten van 26 september 1996, Arcaro, C-168/95, EU:C:1996:363, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak; 17 juli 2008, Arcor e.a., C-152/07C-154/07, EU:C:2008:426, punt 35, en 22 januari 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

66. Er moet immers aan worden herinnerd dat, krachtens artikel 288, derde alinea, VWEU, het verbindende karakter van een richtlijn, dat de grondslag vormt voor de mogelijkheid om deze aan te voeren, slechts bestaat ten aanzien van „elke lidstaat waarvoor zij bestemd is” en dat de Unie alleen bevoegd is om algemeen en abstract met onmiddellijke werking verplichtingen op te leggen aan particulieren wanneer haar de bevoegdheid is toegekend om verordeningen vast te stellen (zie in die zin arresten van 12 december 2013, Portugás, C-425/12, EU:C:2013:829, punt 22, en 22 januari 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 72).

67. Uit het voorgaande volgt dat een nationale rechter niet op grond van een bepaling van een richtlijn, zelfs al is deze duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk, een hiermee strijdige bepaling van zijn nationale recht buiten toepassing mag laten indien daardoor een aanvullende verplichting aan een particulier wordt opgelegd (zie in die zin arresten van 3 mei 2005, Berlusconi e.a., C-387/02, C-391/02 en C-403/02, EU:C:2005:270, punten 72 en 73; 17 juli 2008, Arcor e.a., C-152/07–C-154/07, EU:C:2008:426, punten 35-44; 27 februari 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, punten 46 en 47; 7 augustus 2018, Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, punt 49, en 22 januari 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 73).”

De Raad stelt vast dat uit die uitlegging blijkt dat een nationale rechter niet op grond van een bepaling van een richtlijn, zelfs al is deze duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk, een hiermee strijdige bepaling van zijn nationale recht buiten toepassing mag laten indien daardoor een aanvullende verplichting aan een particulier wordt opgelegd. Hierin wordt duidelijk verwezen naar het opleggen van “verplichtingen” aan particulieren via de toepassing of interpretatie van een richtlijn. Het gevolg van de toepassing van het voormelde arrest C-706/18 houdt evenwel niet in dat ten onrechte op basis van de richtlijn verplichtingen worden gecreëerd voor de particulier. Het Hof heeft louter gesteld dat het toekennen van een recht louter omwille van het verstrijken van een termijn ingaat tegen de doelstelling van de richtlijn. Bijgevolg bezondigt de Raad zich in deze niet aan het verbod op de verticale werking van de richtlijn.

Waar verzoeker nog beweert dat zijn interpretatie spoort met artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dient er evenwel aan herinnerd te worden dat artikel 10ter van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op gezinsherenigingssituaties met derdelanders terwijl verzoeker familielid is van een burger van de Unie, waardoor artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 42, § 1 onmogelijk met elkaar kunnen worden vergeleken. Bijkomend stipt verweerder terecht aan in de nota dat het Hof van Justitie ook voor gezinshereniging met derdelanders dezelfde lijn heeft bevestigd in het arrest van 20 november 2019, X. t. Belgische staat, C-706/18.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit is niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht de middelen toe als volgt:

“10.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan verzoeker om redenen van openbare orde.

Verwerende partij concludeert dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij laat daartoe gelden dat

- verzoeker opnieuw onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst sinds 10 januari 2024;*
- dat hij nauwelijks 3 maanden zou gewerkt hebben in reguliere tewerkstelling*

Voor een juiste beoordeling en belangenafweging dient verwerende partij uiteraard rekening te houden met de juiste feitelijke gegevens en met alle feitelijke gegevens.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij volgende elementen – nochtans gekend op het ogenblik van de bestreden beslissing- onder de mat schuift

1. de toekenning van de modaliteit van het elektronisch toezicht bij beslissing van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, reeds op de eerste zitting, minder dan 5 dagen na de aanhouding, net omwille van het (aangetoonde) gebrek aan betrokkenheid van verzoeker bij de feiten en de beoordeling door de raadkamer dat de tewerkstelling (cfr. infra) en de stabiele gezinssituatie van verzoeker voldoende waarborgen bieden.

Indien de zaak en verzoeker zouden worden verwezen naar de correctionele rechtbank zal verzoeker met vertrouwen de vrij spraak vragen.

Ten onrechte en op voorbarige wijze worden de feiten door verwerende partij reeds als bewezen beschouwd opzichtsens verzoeker. Het bestaan van een aanhoudingsmandaat vormt uiteraard geen afdoende motivering om te stellen dat verzoeker ook daadwerkelijk schuldig zou zijn aan de feiten, waarvan verwerende partij in de bestreden beslissing wel uitgaat, aangezien zij immers boudweg stelt dat verzoeker “absoluut niet zijn strafrechtelijk verleden de rug toekeert” (sic) en “geenszins lering trekt uit de straffen welke hem werden opgelegd”,....

2. de tewerkstelling van verzoeker sedert december 2022 voor BV (...) BELGIUM tot op datum van zijn aanhouding, hetzij meer dan 1 jaar. (stuk 2)

Verkeerdelijk stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker enkel 3 maanden gewerkt zou hebben (en zulks ondanks de raadpleging in de databank van de RSZ). Deze reguliere tewerkstelling is uiteraard een bijzonder relevant gegeven bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde.

De volgehouden reguliere tewerkstelling vormt immers een keerpunt voor verzoeker en spreekt het voorgehouden risico op recidive (sic) in hoofde van verzoeker nadrukkelijk tegen.

Door geen (minstens op onjuiste wijze) rekening te houden met deze duurzame en volgehouden tewerkstelling bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht iuo. art. 43 § 1 Vreemdelingenwet.”

De Raad wijst er vooreerst op dat de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM onder het derde middel zal gebeuren.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Ook van belang in deze is artikel 45 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk

acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[...]”

Uit de voorgaande wetsbepalingen blijkt dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, afgezien van de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De gemachtigde zal bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele, reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval moeten beoordelen, en hierbij het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen.

Zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt, volstaat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

De Raad herhaalt dat bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, de gemachtigde over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het Vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor verzoeker geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

In het arrest nr. 274 918 van 30 juni 2022 heeft de Raad aangaande verzoeker reeds vastgesteld dat:

“Uit het aanhoudingsmandaat van 12 juni 2020 blijkt dat verzoeker op heterdaad betrapt werd bij de verkoop van cocaïne. Bij een fouille wordt verzoeker in het bezit gevonden van zes dosissen cocaïne en 220 euro. Tijdens de daaropvolgende huiszoeking wordt 630 gram cocaïne gevonden en 3235 euro. Op 25 september 2020 wordt verzoeker vervolgens veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van zestien maanden waarvan tien maanden met uitstel van vijf jaar wegens handel in verdovende middelen. Op 20 oktober 2020 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies). Op 8 november 2020 wordt verzoeker gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Enkele maanden later keert verzoeker terug naar België onder de achternaam van zijn echtgenote om op deze manier het inreisverbod van 20 oktober 2020 te omzeilen. Hij wordt op 10 april 2021 opnieuw aangehouden en opgesloten in de gevangenis op verdenking van handel in verdovende middelen, met name cocaïne. Verzoeker werd in het bezit gevonden van zeventien dosissen cocaïne. Hij verklaarde deze drugs te hebben aangekocht om het enkele dagen later te verkopen. Op 14 juli 2021 wordt verzoeker in bijzondere staat van herhaling door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden. In gevolge van zijn aanvraag gezinshereniging van 1 september 2021, wordt verzoeker op 2 september 2021 vrijgelaten zonder meer. Op 3 december 2021 wordt er door de politie een transactie vastgesteld tussen verzoeker en een andere persoon waarbij cocaïne werd aangekocht/verkocht. Hierbij wordt verzoeker aangewezen als de verkoper. Uit het aanhoudingsbevel van 17 januari 2022 blijkt dat verzoeker in het bezit werd gevonden van een aanzienlijke geldsom en negen gebruikershoeveelheden cocaïne.”

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 10 januari 2024 weer werd aangehouden en op 11 januari 2024 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en opgesloten in de gevangenis van Mechelen, opnieuw op verdenking van handel in verdovende middelen. In de bestreden beslissing citeert de gemachtigde uit het aanhoudingsmandaat, waarin onder meer wordt gesteld dat verzoeker lijkt te beschikken over een ruim netwerk van internationale criminele contacten. De gemachtigde wijst vervolgens op de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt benadrukt dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid en dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, §§ 46-47). De gemachtigde motiveert dat verzoeker klaarblijkelijk zijn strafrechtelijk verleden niet de rug heeft toegekeerd en duidelijk geen lering heeft getrokken uit de voorgaande veroordeling. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging

uitmaakt voor het fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de gemachtigde in zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de toekenning van de modaliteit van het elektronisch toezicht aan verzoeker en dat de gemachtigde ten onrechte en op voorbarige wijze feiten reeds als bewezen beschouwt in hoofde van verzoeker. In deze wenst de Raad eraan te herinneren dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt vermag in te nemen met betrekking tot feiten die tot een veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het bestuur kon ook al met dit laatste aanhoudingsmandaat rekening houden, ook al had dit nog niet tot een veroordeling geleid, aangezien hij op zorgvuldige wijze met alle hem bekende gegevens moet rekening houden. De gemachtigde heeft een overzicht gegeven van verzoeker zijn crimineel parcours, door op alle veroordelingen te wijzen en kon op redelijke wijze, door het recente aanhoudingsmandaat aan te stippen, wederom in het kader van verdovende middelen, op redelijke wijze stellen dat verzoeker het strafrechtelijk verleden niet de rug toekeert. Nergens blijkt verder uit het administratief dossier dat de gemachtigde kennis had van de motieven waarom aan verzoeker het elektronisch toezicht werd toegestaan, dermate dat niet kan vastgesteld worden dat de gemachtigde hieruit moest afleiden dat er van hem niet langer een actueel gevaar uitgaat en dit gegeven *“onder de mat schuift”*.

Vervolgens betoogt verzoeker dat er bij het nemen van de bestreden beslissing voorbij is gegaan aan zijn tewerkstelling in de periode december 2022 tot zijn aanhouding. Verzoeker betoogt dat zijn tewerkstelling een belangrijk element is bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde. Hij stelt dat de volgehouden reguliere tewerkstelling immers een keerpunt vormt voor verzoeker en dit het voorgehouden risico op recidive in zijn hoofde nadrukkelijk tegensprekt. Hij legt loonfiches voor ter staving van zijn betoog.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde mogelijk een materiële vergissing heeft begaan aangaande de duur van de tewerkstelling, maar meent dat verzoeker bij dit onderdeel van het middel geen belang heeft. Immers, verzoeker stelt dat die volgehouden tewerkstelling het risico op recidive zou tegenspreken, maar de Raad moet vaststellen dat verzoeker in zijn betoog zelf spreekt over een tewerkstelling sedert december 2022 *“tot op datum van zijn aanhouding”*. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker inderdaad op 11 januari 2024 weer werd opgesloten in het kader van de drugswetgeving. Verzoeker heeft dus niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn voormalige tewerkstelling niet langer een gevaar is voor de openbare orde. De gemachtigde kon dan ook, rekening houdende met het bepaalde in artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, toch overgaan tot het weigeren van het verblijf voor meer dan drie maanden.

Gelet op voorgaande elementen concludeert de Raad dat, op basis van verzoekers veroordelingen en het bevel tot aanhouding, het niet kennelijk onredelijk of onjuist is om te oordelen dat verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar uitmaakt voor het fundamenteel belang van de samenleving, waardoor het verblijf op grond van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet kon worden geweigerd. Minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Wat betreft de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker geen belang bij het opwerpen van de materiële vergissing van de gemachtigde aangaande de duur van zijn tewerkstelling.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“11.

De bestreden beslissing stelt voorts

- *dat het voor verzoeker en zijn echtgenote mogelijk moet zijn een lange afstandsrelatie in stand te houden;*
- *dat verzoeker en zijn echtgenote dook [sic] samen in Albanië zouden kunnen verblijven;*

Om voormelde redenen wordt het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare [sic] orde.

Voormelde premissen zijn evenwel gesteund op allerhande subjectieve assumpties en veronderstellingen waarvoor geen minstens onvoldoende feitelijke grondslag bestaat en die aldus de weigeringsbeslissing niet kunnen schragen.

12.

Wat betreft de overweging dat het voor verzoeker en zijn echtgenote mogelijk moet zijn de lange afstandsrelatie in stand te houden met de moderne communicatiekanalen gaat verwerende partij voorbij aan het recht van echtgenoten om elkaars in fysieke nabijheid te verblijven en dat de "lange afstandsrelatie" waaraan verwerende partij refereert, niet in overeenstemming te brengen is met dit recht van echtgenoten op een fysieke nabijheid. Het door verwerende partij gesuggereerde concept van de "lange afstandsrelatie" beantwoordt niet aan het recht op fysieke nabijheid van echtgenoten in de zin van art. 8 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds bij herhaling dat het recht op een gezinsleven het recht inhoudt om samen te leven, dat nl. één van de fundamentele elementen vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Verzoekster wijst op het arrest van het EHRM dd. 16 april 2013, UDEH t/ Zwitserland, klachtnr. 12020/09 (eigen onderlijning):

53. Lastly, the Government claimed that the contacts between the first applicant and his two daughters would not be rendered impossible if he were to return to Nigeria. The Court observes that, in a decision of 25 January 2011, the Federal Office of Migration imposed on the first applicant a ban on entering Switzerland with effect until 26 January 2020. As to the possibility for the applicants to request a temporary or indefinite suspension of the expulsion measure, a possibility that arose from the said decision (see paragraphs 18 and 21 above), the Court takes the view that, even if the competent authorities were to grant such a request, the temporary measures could by no means be regarded as replacing the applicants' right to enjoy their right to live together, which constitutes one of the fundamental aspects of the right to respect for family life (see, *mutatis mutandis*, *Agraw v. Switzerland*, no. 3295/06, § 51, and *Mengesha Kimfe v. Switzerland*, no. 24404/05, §§ 69-72, both of 29 July 2010).

Het Hof oordeelt aldus uitdrukkelijk dat het recht om samen te leven een fundamenteel element vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

In haar noot m.b.t. dit arrest overweegt wijlen prof. S VAN WALSUM (Jurisprudentie Vreemdelingenrecht, aflevering 10/2013, JV 2013/246)

Dergelijke incidentele bezoeken, voor zover ze al tot de reële mogelijkheden behoren, kunnen nooit als compensatie gelden voor de inbreuk die zou worden gemaakt in het recht om samen te leven, dat een van de fundamentele elementen vormt van het recht op respect voor het gezinsleven. Dit zie ik zelf als een belangrijke overweging, omdat wel eens wordt gesteld dat moderne communicatiemiddelen, zoals skype of e-mail, het mogelijk maken om gezinsleven op een afstand te voeren. Hiermee geeft het EHRM aan dat het recht om in elkaars fysieke nabijheid te zijn, wezenlijk is aan het recht op respect voor het gezinsleven.

M.a.w.: het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven is een fundamenteel aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zodat verwerende partij in het kader van de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM niet kan volstaan naar de aanwezigheid van moderne communicatiemiddelen.

13.

Verwerende partij betoogt anderzijds dat het voor de echtgenote van verzoeker toch mogelijk zou moeten zijn om zich in Albanië te vestigen.

Verweerder betoogt terzake dat

- de echtgenote in het verleden kennelijk ook houder zou zijn geweest van de Albanese nationaliteit;
- niets uitsluit dat zij nog voldoende het Albanees beheerst en dat zij er nog vrienden en/ of familie zou hebben;
- de echtgenote reeds twee keer geëmigreerd is zodat een verhuis naar Albanië niet zo onoverkomelijk is;

Waar verwerende partij een en ander haalt, is onduidelijk. De echtgenote van verzoeker heeft van kindsbeen in Griekenland geleefd, en spreekt helemaal geen Albanees, noch heeft zij er nog familie of vrienden.

Dat zij reeds in het verleden 2 x geëmigreerd zou zijn, betekent uiteraard niet dat een verhuis naar Albanië op heden nog steeds voor de hand liggend zou zijn. De echtgenote van verzoeker baat heden een horeca-zaak uit in Antwerpen (met de BV *), heeft geen verblijfsrecht op Albanees grondgebied, spreekt de taal niet e.d.m. zodat er – in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij boudweg overweegt- wel degelijk hindernissen zijn voor een verhuis naar Albanië.

Wat er ook van zij, de aangehaalde argumenten volgens dewelke het voor de echtgenote van verzoeker “niet onoverkomelijk” zou zijn om naar Albanië te migreren, missen feitelijke grondslag en zijn loutere veronderstellingen en assumpties van verwerende partij welke aldus niet de grondslag kunnen vormen voor enige conclusie m.b.t. de situatie van de echtgenote van verzoeker en de mogelijkheid voor haar om naar Albanië te verhuizen.

Verwerende partij verzuimt bovendien op adequate wijze rekening te houden met de economische situatie van de echtgenote. Met haar zelfstandige activiteit c.q. de uitbating van haar horeca-zaak wordt door verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden, i.e. een schending van art. 43 Vreemdelingenwet.”

Verzoeker richt zich in zijn derde middel kennelijk op de belangenafweging tussen de bedreiging voor de openbare orde en het recht op gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin, waarbij moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie. In de bestreden beslissing staat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker met zijn Griekse echtgenote an sich niet ter discussie. Er dient evenwel te worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “fair balance”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, Hoti t. Kroatië, §122; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, §106). De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de

bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de gemachtigde wel degelijk een behoorlijke belangenafweging heeft gemaakt.

In de bestreden beslissing worden de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en diens gezinssituatie uitvoerig besproken en tegen elkaar afgewogen.

Verzoeker spitst zich in zijn middel toe op de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende het concept 'lange afstandsrelatie', die volgens hem niet beantwoordt aan het recht op fysieke nabijheid. Verzoeker citeert hierbij rechtspraak van het EHRM die betrekking heeft op het gezinsleven met minderjarige kinderen, terwijl er in onderhavig geval geen sprake is van minderjarige kinderen in België. Verzoeker en zijn echtgenote zijn beiden volwassen personen, en niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven. De echtgenote van verzoeker, wier recht op verblijf als burger van de Unie niet in vraag wordt gesteld, wordt door toedoen van de verblijfsweigering in hoofde van verzoeker voor een keuze gesteld: ofwel haar verblijf in België (en dus haar werk als zelfstandige ondernemer) verderzetten, ofwel gezamenlijk verblijven in Albanië. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er in de bestreden beslissing allerlei subjectieve assumpties worden gemaakt, louter omdat de verschillende opties, die voor verzoekers echtgenote openstaan, in de beslissing worden besproken.

Met betrekking tot de eerste optie, het onderhouden van een 'lange afstandsrelatie' wordt erop gewezen dat zij ervoor kunnen kiezen hun relatie verder zetten zonder dat verzoeker verblijfsrecht heeft, zijnde via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van de Griekse echtgenote aan verzoeker. Hierbij zet de gemachtigde uiteen dat verzoeker en zijn echtgenote tijdens het maandenlange verblijf van verzoeker in de gevangenis sowieso aangewezen waren op het onderhouden van een 'lange afstandsrelatie', waardoor verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de fysieke nabijheid van zijn echtgenote vereist zou zijn. Bovendien aanvaardt het EHRM in het algemeen in zijn rechtspraak dat tussen volwassen partners op basis van moderne communicatiemiddelen gedurende een zekere tijd contact wordt onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, punt 100).

Wat de tweede optie betreft, wordt in de beslissing gesuggereerd dat de echtgenote van verzoeker, gelet op haar Albanese origine, zich desgevallend samen met haar echtgenoot in Albanië zou kunnen vestigen. Het gegeven dat hierbij bepaalde hindernissen kunnen opduiken, wordt in de beslissing niet ontkend. De Raad stipt evenwel aan dat de beslissing geenszins een verplichting inhoudt voor de echtgenote van verzoeker om naar Albanië te migreren en dat de beslissing zelfs in hoofde van verzoeker geen verwijderingsmaatregel omvat. Verzoeker meent dat de gemachtigde uitgaat van een aantal veronderstellingen, maar hij toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde bij de belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. In elk geval betwist verzoeker niet dat hij met zijn echtgenote in het huwelijk is getreden op een ogenblik dat verzoeker vanuit België was gerepatriëerd naar Albanië en dat hij onder inreisverbod stond. De gemachtigde kan dan ook met rede stellen dat beide partners op het ogenblik van het huwelijk wisten dat verzoeker geen verblijfsrecht had en zelfs onder inreisverbod stond in de Europese Unie, en dat dit dus gevolgen zou hebben voor het gezinsleven. Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat de bestreden beslissing gestoeld is op de bedreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat, en dat een inmenging in het gezinsleven of het niet willen toekennen van een (positief) verblijfsrecht in het licht van artikel 8 van het EVRM rechtmatig kan zijn, als het algemeen belang – zijnde de bescherming van de openbare orde - opweegt tegen de individuele belangen van verzoeker, zoals in casu.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker daarnaast aanvoert dat zijn echtgenote een horecazaak uitbaat op het grondgebied en dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de economische situatie van zijn echtgenote heeft de Raad dienaangaande in zijn eerder arrest nr. 274 918 van 30 juni 2022 reeds gesteld: *“Uit artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet blijkt dat verweerder bij het weigeren van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie rekening dient te houden met de economische situatie van voormelde familielid. Uit deze bepaling blijkt echter geenszins dat verweerder ook rekening dient te houden met de economische situatie van de referentiepersoon.”*

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, al dan niet in samenhang met artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES